

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 13Co/106/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5113211620
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 04. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Dubcová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2017:5113211620.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Dubcovej a členov senátu Mgr. Zuzany Štolcovej a JUDr. Róberta Bebčáka, v právnej veci žalobcu: CD Consulting s.r.o., so sídlom Politických väzňů 1272/21, Nové Město, 110 00 Praha 1, Česká republika, IČO: 264 29 705, zastúpeného zástupcom Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanej: S. S., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom V. U. XXX/XX, XXX XX C. L., štátnej občanke SR, v konaní o zaplatenie 800,58 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 7C/240/2013-212 zo dňa 06.09.2016, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 7C/240/2013-212 zo dňa 06.09.2016 potvrdzuje.

Žalovaná nemá nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu o zaplatenie zmenkovej sumy vo výške 800,58 Eur so 6 % ročným úrokom zo zmenkovej sumy 800,58 Eur od 07.07.2009 do zaplatenia a v časti čo do zaplatenia zmenkového úroku vo výške 0,06 % denne zo sumy 800,58 Eur od 23.04.2009 zamietol. Žalovanej náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení okresný súd poukázal na žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal, aby žalovaná zaplatila žalobcovi zmenkovú sumu vo výške 800,58 Eur a zmenkový úrok vo výške 0,25 % denne zo sumy 800,58 Eur od 23.04.2009 do zaplatenia, 6 % ročný úrok zo zmenkovej sumy 800,58 Eur od 07.07.2009 do zaplatenia; zmenkovú odmenu vo výške 1/3 % zmenkovej sumy, teda 2,67 Eur spolu s náhradou trov konania, a to v zmysle Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007, ktorou sa ustanovuje Európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu (ďalej len „Nariadenie“). Na základe dispozitívneho úkonu žalobcu, a to čiastočného späťvzatia okresný súd konanie o zaplatenie zmenkového úroku vo výške 0,19% denne zo sumy 800,58 Eur od 23.04.2009 do zaplatenia zastavil a vo zvyšnej časti žalobného nároku nariadil pojednávanie, ktoré vykonal v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu, ktorí svoju neúčasť na pojednávaní ospravedlnili a súhlasili s vykonaním pojednávania v ich neprítomnosti. Žalovaná mala doručenie predvolania na pojednávanie vykázané podľa ust. § 111 ods. 3 CSP.

2. Okresný súd na základe vykonaného dokazovania poukázal na to, že predmetom konania je spor zo zmenky. Jednalo sa o vlastnú zmenku, v ktorej bolo vyhlásenie žalovanej ako vystaviteľa, že zaplatí za túto zmenku pri predložení na rad: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zmenkovú sumu dvadsaťštyritisícstoosemnať Sk dvadsaťsedem halierov a zmenkový úrok 0,25 % denne od 23.04.2009“,

Splatné: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, 811 09 Bratislava,

Doložka: „bez protestu“, „na platenie predložiť v lehote 4 rokov od vystavenia“.

Z pripojeného exekučného spisu sp. zn. 10Er/416/2010 okresný súd zistil, že súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý podal na Okresnom súde Liptovský Mikuláš dňa 16.07.2010 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci oprávneného POHOTOVOSŤ, s.r.o. proti povinnému S. S. na vymoženie sumy 800,58 Eur s príslušenstvom na základe návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zo dňa 20.05.2010. Exekučným titulom v predmetnej veci bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadený Slovenskou rozhodcovskou, a.s. zo dňa 01.10.2009 sp. zn. SR 14581/09, ktorým bolo žalovanej uložené zaplatiť žalobcovi POHOTOVOSŤ, s.r.o. sumu vo výške 800,58 Eur spolu so zmenkovým úrokom vo výške 0,25 % denne zo sumy 800,58 Eur od 23.04.2009 do zaplattenia, zákonným úrokom vo výške 6 % ročne zo sumy 800,58 Eur od 07.07.2009 do zaplattenia a nahradiť trovy rozhodcovského konania vo výške 222,83 Eur, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Podľa odôvodnenia tohto rozsudku žalobca a žalovaná zabezpečili záväzkový vzťah, a to Zmluvu o úvere neúplnou zmenkou (blankozmenkou) vystavenou dňa 07.11.2008, pričom žalovaná si svoju povinnosť vyplývajúcu zo záväzkového vzťahu riadne nesplnila. Rozhodcovský súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi, okrem iného aj Zmluvou o úvere č. 5371600, z ktorej Zmluvy zo dňa 07.11.2008 č. 5371600 mal preukázané, že týmto dňom obchodná spoločnosť POHOTOVOSŤ, s.r.o. ako veriteľ a žalovaná ako dlžník uzavreli predmetnú Zmluvu o úvere, podľa ktorej mal byť poskytnutý úver vo výške 8.000,- Sk, ktorý úver sa dlžník zaviazal zaplatiť veriteľovi zvýšený o príslušný poplatok vo výške 7.600,- Sk, spolu vo výške 15.600,- Sk v 12 mesačných splátkach po 1.300,- Sk, počnúc od 18.12.2008. Žalovaná ako dlžník bola v zmluve označená menom, priezviskom, bydliskom a rodným číslom. Okresný súd Liptovský Mikuláš uznesením č.k. 10Er/416/2010-14 zo dňa 06.12.2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť 18.02.2011, exekúciu zastavil a uznesením č.k. 10Er/416/2010-49 zo dňa 30.05.2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť 28.06.2012, súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie nepriznal.

3. Okresný súd v ďalšej časti svojho odôvodnenia poukázal na to, že dňa 20.10.2015 občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu SR a obchodnoprávne kolégium Najvyššieho súdu SR prijalo Spoločné stanovisko k postupu súdov nižšieho stupňa vo veciach návrhov s uplatneným právom zo zmenky vo vzťahu k ochrane spotrebiteľa, ktoré stanovisko bolo uverejnené v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu SR 8/2015 pod č. 93. Z tohto citovaného stanoviska vyplýva, že ak vystaviteľom zmenky je spotrebiteľ, čo nepochybne bolo preukázané v prejednávanej veci, je možné túto skúmať až po úroveň Dohody o vyplňovacom práve, aplikujúc právnu úpravu platnú a účinnú v čase, kedy bola zmenka vystavená, v danom prípade zákon č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom ku dňu 31.03.2010. Okresný súd zistil, že žalovaná uzavrela s právnym predchodcom žalobcu zmluvu o úvere, súčasťou ktorej bola aj Dohoda o vyplnení zmenky (článok 17. Všeobecných podmienok poskytnutia úveru), preto skúmal (ne)platnosť tejto Dohody o vyplňovacom práve z hľadiska jej súladu so zákonom č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom od 01.01.2008 do 31.12.2010. Okresný súd poukázal na ust. § 4 ods. 6 zákona č. 258/2001 Z.z., § 39 Občianskeho zákonníka, čl. 17 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, ktoré boli súčasťou zmluvy o úvere uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou a dospel k záveru, že je nevyhnutné žalobu v zostávajúcej časti tak, ako bola uvedená vo výroku rozsudku okresného súdu zamietnuť. Okresný súd poukázal na to, že žalobca uplatnil žalovaný nárok právnym dôvodom nároku vyplývajúceho zo zmenky. Zmenku, z ktorej si žalobca uplatnil žalovaný nárok, nadobudol indosamentom (rubopisom) od obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s.r.o.. Zmenka mala povahu zabezpečovacej zmenky, čo jednoznačne potvrdil údaj na zmenke, totožný s číslom zmluvy o úvere, uzavretej medzi žalovanou a obchodnou spoločnosťou POHOTOVOSŤ, s.r.o. a vyplýva aj z článku 17. Všeobecných podmienok poskytnutia úveru.

4. Z ďalších dôkazov, ktoré tvorili súčasť súdneho spisu, ako aj z pripojeného exekučného spisu okresný súd zistil, že medzi pôvodným majiteľom zmenky - POHOTOVOSŤ, s.r.o. a žalovanou vznikol spotrebiteľský vzťah v zmysle ust. § 52 Občianskeho zákonníka. Táto skutočnosť bola nepochybná zo zmluvy o úvere, ktorá je aj súčasťou pripojeného exekučného spisu. Žalovaná ako dlžník bola v zmluve jednoznačne označená ako fyzická osoba jej rodným číslom a údajom o bydlisku, pričom zmluvu neuzatvárala v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Veriteľ pri uzatváraní zmluvy konal ako podnikateľ, ktorého predmetom činnosti je aj poskytovanie úverov z vlastných zdrojov. Vzhľadom na charakter a obsah zmluvy sa jednalo o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na ktorú sa aplikovali ustanovenia zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov, účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. Podľa § 4 ods. 2 písm. h), j), k) citovaného zákona zmluva o spotrebiteľskom úvere musela ako obligatórnu náležitosť obsahovať aj údaj o ročnej úrokovej sadzbe, ročnej percentuálnej miere nákladov, ako aj priemernej hodnote ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver. Zákonné ustanovenie § 4 ods. 3 zákona č. 258/2011 Z.z. pritom absenciu

uvedených údajov v spotrebiteľskej zmluve sankcionovalo bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru. Keďže úverová zmluva tieto náležitosti neobsahovala, považoval sa úver, poskytnutý žalovanej, za bezúročný a bez poplatkov. Právnomu predchodcovi žalobcu preto vzniklo len právo na vrátenie sumy poskytnutého úveru, t.j. 268,55 Eur. Samotná zmenka však bola vyplnená na sumu 800,58 Eur, čo je viac ako suma poskytnutého úveru. Vzhľadom na túto skutočnosť preto zmenka bola vyplnená v rozpore s ust. § 4 ods. 6 zákona č. 258/2001 Z.z., podľa ktorého veriteľ mohol prijať od dlžníka zmenku alebo šek na zabezpečenie svojich nárokov zo spotrebiteľského úveru, len ak išlo o zabezpečovaciu zmenku a zmenková suma v čase vyplnenia bola maximálne vo výške aktuálnej výšky nesplateného spotrebiteľského úveru s príslušenstvom vo výške maximálne 30 % istiny poskytnutého spotrebiteľského úveru. V dôsledku tejto skutočnosti bola zmenka neplatná. Napriek uvedenej skutočnosti spoločnosť POHOTOVOSTĚ, s.r.o. ako majiteľ zmenky, ktorá bola vystavená ako zabezpečovacia zmenka na zabezpečenie peňažného záväzku dlžníka, a to žalovanej, vyplývajúceho zo spotrebiteľskej zmluvy, indosoval túto zmenku (bez postúpenia samotnej pohľadávky zo zmluvy o úvere, ktorú zabezpečovala) na žalobcu, čím došlo k zhoršeniu postavenia žalovanej vo vzťahu k veriteľovi zo zmluvy o úvere, najmä pokiaľ išlo o obranu voči uplatneným nárokom zo zmluvy.

5. Okresný súd ďalej dal do pozornosti, že dohoda umožňovala vyplniť zmenkovú sumu vo výške všetkých peňažných nárokov veriteľa voči dlžníkovi, ktoré veriteľovi vzniknú ku dňu vyplnenia zmenky, čo bolo tiež v rozpore s obmedzením, ktoré vyplývalo z ust. § 4 ods. 6 zákona č. 258/2001 Z.z., podľa ktorého zmenková suma v čase vyplnenia je maximálne vo výške aktuálnej výšky nesplateného spotrebiteľského úveru a príslušenstva (vrátane zmluvných pokút a iných nárokov veriteľa zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere) vo výške maximálne 30 % istiny poskytnutého spotrebiteľského úveru. Dohoda o vyplnení zmenky bola v neprospech spotrebiteľa, lebo mala zabezpečiť nároky v širšom, než zákonom rozsahu. Keďže dohoda o vyplnení zmenky bola v rozpore s § 4 ods. 6 zákona č. 258/2001 Z.z., a teda neplatná podľa § 39 Občianskeho zákonníka, okresný súd zmenkové nároky zo zmenky vyplnené na základe neplatnej dohody o vyplnení zmenky žalobcovi nepriznal. Dohoda o vyplnení zmenky bola obsiahnutá vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru, bola súčasťou formulára, ktorého obsah žalovaná ako spotrebiteľka nemala možnosť ovplyvniť, nebol individuálne dojednaný a spôsobil značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach účastníkov v neprospech spotrebiteľa. Pri rozhodovaní o trovách súdneho konania okresný súd aplikoval ust. § 255 CSP tak, že žalovanej, ktorá mala prevažný úspech vo veci, náhradu trov konania nepriznal, pretože tieto si žalovaná neuplatnila, ani zo spisu žiadne trovy konania nevyplývali.

6. Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), h) CSP. Namietal, že okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku uvádza, že vo veci vykonal dokazovanie, okrem iného oboznámením sa so zmluvou o úvere, exekučným spisom a ďalšími listinnými dôkazmi. Takéto dokazovanie žalovaná nenavrhol. Žalobca súdu predložil platnú zmenku, z ktorej uplatňoval nároky, a preto z tejto zmenky sa malo pri rozhodovaní vychádzať. Žalovaná mohla podľa čl. 5 ods. 3 a 6 Nariadenia vzniesť námietky voči zmenke, a pokiaľ tak neurobila, akékoľvek iné námietky musia byť odmietnuté, a to z dôvodu aj uplatnenej koncentračnej zásady konštruovanej Nariadením. Okresný súd navyše pri vydávaní rozhodnutia vychádzal podľa neho z nesporných skutočností, avšak skutočností, z ktorých okresný súd vychádzal, neboli tvrdením ani jednej zo sporových strán. Zmenka je samostatným abstraktným záväzkom neakcesorickej povahy, a preto ju nie je možné spájať, či podmieňovať inými okolnosťami, než sú na zmenke uvedené. Žalobca namietal, že okresný súd ignoroval ust. § 17 zákona č. 191/1950 Zb. zákon zmenkový a šekový (ďalej len „zákon č. 191/1950 Zb.“). Z ustanovenia § 17 zákona č. 191/1950 Zb. vyplýva, že ten, kto je žalovaný zo zmenky, môže vznášať proti zmenkovému nároku určité námietky, avšak je na ňom, aby oprávnenosť týchto námietok preukázal. Dôkazné bremeno tak spočíva na povinnom, v danom prípade spočívalo na žalovanej a ak toto dôkazné bremeno neunesla, tak potom nie je možné pri kauzálnych námietkach dôkazné bremeno presúvať zo žalovanej na žalobcu ako oprávneného. Žalobca v odvolaní poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 22.8.2002 sp. zn. 25Cdo 1839/2000, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoZm/10/2013 zo dňa 21.11.2013 a zvýraznil zásadu abstraktnosti zmenkových záväzkov, čo znamená, že v prípade zmenky ide o záväzky celkom oddelené od všeobecných záväzkových vzťahov, ktoré viedli k jej vzniku, čo platí aj pre zmenky zabezpečovacie. Vzhľadom k tomuto základnému východisku preto okresný súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca poukázal aj na závery Stanoviska Najvyššieho súdu SR 95/2015, ktoré podľa jeho názoru vychádza z viacerých nepravdivých premís. V súvislosti so Stanoviskom Najvyššieho súdu SR č. 93/2015 Zb. žalobca poukázal na niekoľko prípadov rozhodnutí Oberster Gerichtshof

- najvyššieho rakúskeho súdu v civilných veciach, a keďže rakúsky ústavný súd nie je oprávnený skúmať ústavnosť rozhodnutí Oberster Gerichtshof, sú tieto rozhodnutia považované za konečné v rámci súdneho systému Rakúskej republiky. Ani nemecká ani rakúska úprava ochrany spotrebiteľa neobsahuje žiadne prelomenie ochranyhodnosti prevodu (rubopisu) v prípadoch zmenky založenej spotrebiteľským vzťahom, čoho dôkazom je: BGH, 25.02.1965 - II ZR 191/62 (Dr. Fisher, Dr. Kuhn, Liesecke, Dr. Bukow a Dr. Schulze. Žalobca v podanom odvolaní uviedol závery a rozhodnutia práve vo vzťahu k ust. § 17 zákona č. 191/1950 Zb. v nadväznosti na Spoločné stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 93/2015 so záverom, že samotné stanovisko bez odôvodnenia sa vôbec nezmieňuje o prelomení ochrany nadobúdateľa zmenky podľa § 17 čl. I zákona č. 191/1950 Zb., t.j. o nepotrebnosti preukazovania zlomyseľného konania nadobúdateľa zmenky (indosatára) pri nadobúdaní zmenky, či už na námietku dlžníka alebo bez nej, z čoho jasne vyplýva, že ust. § 17 zákona č. 191/1950 Zb. naďalej platí v celej svojej šírke, že stanovisko sa skutočne týka iba povinnosti ex offo preskúmať zmenkový nárok v intenciách možnej absolútnej neplatnosti podkladového úkonu (kauzálneho úkonu) z dôvodu jeho nekalej povahy alebo neprípustnosti nároku zo zmenky. Stanovisko NS SR č. 93/2015 v žiadnom prípade neprelomilo zásadu ochranyhodnosti prevodu zmenky rubopisom. K prelomeniu došlo až zmenou zákona zmenkového a šekového k 23.12.2015, a to nepochybne bez spätných účinkov na zmenky vystavené pred týmto dátumom. Stanovisko Najvyššieho súdu SR v podstate odmieta aplikovať ochranu zmenkového dlžníka voči indosantovi cestou náhrady škody a tlačí všeobecné súdy do hľadania riešenia poskytnutia ochrany dlžníkovi pred ochranou indosatára, avšak nijako neuvádza, že ak aj všeobecný súd zistí neplatnosť kauzálneho úkonu, čo má všeobecný súd okrem prieskumu zmenkového nároku v intenciách neplatného kauzálneho úkonu robiť. Prieskum zmenkového nároku v intenciách neplatnosti kauzálneho úkonu po dobromyseľnej indosácii má ten následok, že sa to nijako nedotýka povinnosti zaplatiť sumu uvedenú na zmenke. V ďalšej časti odvolania žalobca poukázal na rakúsku úpravu ochrany spotrebiteľa pri zmenkových vzťahoch, a to znenie rakúskeho spolkového zákona o ochrane spotrebiteľa, ako aj rozsudok Oberster Gerichtshof, rozhodnutie sp. zn. 1Ob602/87 z 10.6.1987. Žalobca zdôraznil, že neexistuje taký judikát českého, nemeckého alebo rakúskeho súdu, ktorý by umožňoval chrániť zmenkového dlžníka pred dobromyseľným (pri nadobúdaní zmenky) indosatárom tak, že by chránil zmenkového dlžníka bez námietky zmenkového dlžníka vo vzťahu k okolnostiam, ktoré by mohol namietat voči predchádzajúcemu majiteľovi zmenky. Princíp zákazu zneužitia práva totiž chráni len tých, čo sa o svoje práva starajú. To, že bolo možné zmenkou zabezpečiť sumu len do výšky 30 % (§ 4 ods. 6 zákona č. 258/2001 Z.z.) nie je dôvodom na neplatnosť zmenky, ak suma v nej uvedená presahuje túto sumu. Uvedené je možné považovať len za relatívnu námietku zmenkového zákazu, ktorá je založená na porušení povinnosti veriteľa dlžníka neprijat' zmenku v rozpore so zákazom jej prijatia t.j. na osobných vzťahoch medzi veriteľom a dlžníkom. Neplatnosť zmenky je regulovaná výlučne zákonom č. 191/1950 Zb., a preto nie je možné na ňu aplikovať ustanovenie o neplatnosti právnych úkonov v zmysle Občianskeho zákonníka. Zmenka v danom konaní spĺňa všetky náležitosti vyžadované v § 75 zákona č. 191/1950 Zb., tak potom nemôže byť zmenkou neplatnou, a to z dôvodu, že by svojim obsahom alebo účelom odporovala zákonu. Skúmaním kauzy ex offo by dochádzalo k narúšaniu pilierov, na ktorých stojí zmenkové právo a Dohovor o jednotnom zmenkovom práve zo 7.6.1930, čím by dochádzalo k budovaniu nedôvery voči zmenke ako cennému papieru. Názor Najvyššieho súdu SR v odôvodnení stanoviska o tom, že pri uplatnení námietky dlžníka, že žalobca konal vedome na škodu dlžníka, by výkon práva bol v rozpore s dobrými mravmi ako aj v rozpore so zákonom o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z.z. (§ 4 ods. 7), je podľa názoru žalobcu nesprávny. V prípade indosácie zmenky, sa zmenka stáva platidlom, takže možnosť vznášať námietky voči nej je obmedzená len na prípady zlomyseľnosti nadobúdateľa pri jej nadobúdaní. Najvyšší súd SR v stanovisku nesprávne vykladá pojem „vedome na škodu veriteľa“ spôsobom, ktorý bol v Rakúsku na Oberster Gerichtshof opustený v roku 1972. Pre porovnanie žalobca poukázal na rozhodnutie OGH 1 Ob 270/57 z 8.1.1958, OGH 5 Ob 275/71 z 25.01.1972 SZ 45/6 - EvBl 1972/190 S 352.

7. Žalobca poukázal na to, že znenie dohody o vyplňovacom práve vo všeobecných obchodných podmienkach nemá žiadne znaky neprijateľnej zmluvnej podmienky, pretože nebude spôsobovať značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach oproti zákonnej úprave a navyše sa bude týkať ceny hlavného predmetu plnenia, ktorá bola individuálne vyjednaná, pričom sa v ňom nebude spomínať žiaden zmenkový úrok, ani taký, ktorý je neprimeranej výšky ako sankcia za nesplnenie zmluvnej povinnosti, a potom dohoda o vyplňovacom práve nemala byť ako porušená, keďže dlžník podpísal blankozmenku s údajom, ktorý sa v dohode o vyplňovacom práve nespomínal, čo však, keďže išlo o prejav dlžníka, nie pôvodného veriteľa, znamená, že dohoda o vyplňovacom práve nemôže byť ani neplatná, nielen porušená. Nadobúdateľ zmenky je chránený a nemožno mu rozpor s dohodou

o vyplňovacom práve namietať, okrem prípadu zlomyseľnosti alebo hrubej nedbanlivosti, čo však v situácii predtlačenej sumy zmenkového úroku a neznalosti všeobecných obchodných podmienok v čase nadobudnutia zmenky znamená, že nadobúdateľ zmenky nemal žiadnu indíciu, aby pátral po dohode o vyplňovacom práve. Vo vzťahu k zmenkovému úroku vo výške 0,25 % denne samotné stanovisko NS SR jednoznačne požaduje posúdiť mieru primeranosti takéhoto úroku a zamietnuť žalobu v časti nad rámec primeranosti. Tento úrok sa počíta od vystavenia zmenky do splatnosti zmenky v prípade zmenky vystavenej na videnie, čo je moment jej predloženia dlžníkovi a od tohto momentu sa počíta zákonný úrok z omeškania vo výške 6 % ročne. Žalobca poukázal na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 10Co/79/2013 zo dňa 05.09.2013, ktoré bolo vydané v skutkovo a právne zhodnej veci žalobcu, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoZm/10/2013 a vzhľadom ku komplexnej argumentácii v odvolaní žiadal žalobca rozsudok okresného súdu zmeniť tak, že žalobe bude vyhovieť s priznaním trov súdneho konania.

8. K doručenému odvolaniu žalobcu sa žalovaná písomne nevyjadřila.

9. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) prejednal vec v medziach odvolacích dôvodov žalobcu podľa § 379, 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania a verejným vyhlásením rozsudku krajským súdom za rešpektovania ust. § 219 ods. 1, 3 CSP bol rozsudok okresného súdu potvrdený ako vecne správne rozhodnutie podľa § 387 ods. 1 CSP. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

10. K procesnému postupu krajského súdu, ktorý prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia pojednávania, sa poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 13Co/106/2016-249 zo dňa 08.03.2017 s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli krajského súdu v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením, podľa uvedeného uznesenia krajského súdu dňa 11.04.2017 a na webovej stránke Krajského súdu v Žiline, na základe čoho boli splnené podmienky k verejnému vyhláseniu rozsudku Krajským súdom v Žiline podľa ust. 219 ods. 1, 3 CSP v spojení s ust. § 378 ods. 1 CSP.

11. Odvolací súd za aplikácie ust. § 380 ods. 1 CSP v ďalšom svojom postupe bol viazaný rozsahom odvolania žalobcu v zmysle ním podaného odvolania zo dňa 17.10.2016. Z odvolacích dôvodov žalobcu pri posudzovaní napadnutého rozsudku okresného súdu boli vzaté do úvahy len tie, ktoré nemali charakter nových argumentov, tvrdení neobsiahnutých v konaní pred okresným súdom. Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom spisového materiálu a procesným postupom okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu odvolaním napadnutého rozsudku, nezistil v postupe okresného súdu vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Krajský súd v súvislosti s týmto svojím záverom poukazuje na svoje zrušujúce uznesenie sp. zn. 13Co/55/2016 zo dňa 07. júna 2016, ktorým bol rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 7C/240/2013-161 zo dňa 12.01.2016 v spojení s opravným uznesením č.k. 7C/240/2013-187 zo dňa 02.05.2016 vo výroku, ktorým vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol a v závislom výroku o trovách súdneho konania zrušený a v tejto časti vec vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie so zaujatím stanoviska odvolacieho súdu okrem iného aj v tom, že vo vecno-právnej rovine bude okresný súd vykonávať dokazovanie na nariadenom pojednávaní s tým, že bude rešpektovaná vyvíjajúca sa rozhodovacia činnosť všeobecných súdov, za vzatia do úvahy spoločného stanoviska občiansko-právneho kolégia Najvyššieho súdu SR a obchodno-právneho kolégia Najvyššieho súdu SR zo dňa 20. októbra 2015 k postupu súdov nižšieho stupňa vo veciach návrhov s uplatneným právom zo zmenky, vo vzťahu k ochrane spotrebiteľa, publikované v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu SR 8/2015 pod č. 93. Okresný súd v súlade s týmto zrušujúcim uznesením krajského súdu ďalej vo veci postupoval, keď nariadil pojednávanie na deň 06.09.2016, na ktorom bolo vykonávané dokazovanie a umožnené tak žalobcovi, právnenému zástupcovi žalobcu, ako aj žalovanej k vykonávaným dôkazom sa vyjadriť. Pokiaľ toto právo žalobca, právny zástupca žalobcu a žalovaná nevyužili, tak uvedené je bez zásahu do prijatých vecne správnych záverov okresného súdu na základe vykonaného dokazovania.

12. Žalobca v podanom odvolaní kládol dôraz hlavne na charakter konania, ktoré bolo vyvolané pred okresným súdom podaným návrhom, a to konania v zmysle Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007 z 11. júla 2007, ktorým sa ustanovuje Európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu (ďalej len „Nariadenie“) a uplatneného nároku, ktorý vychádzal z predloženého originálu zmenky ako cenného papiera abstraktnej povahy, s poukazom aj na ust. § 17 zákona č. 191/1950 Zb.,

keď podľa názoru žalobcu nebolo možné vznášať kauzálne námietky, na ne prihliadať a tým ani viesť dokazovanie v smere kauzy, čím podľa žalobcu ako odvolateľa boli porušené ustanovenia Nariadenia, ako aj koncentračná zásada konštruovaná týmto Nariadením, pokiaľ žalovaná nevzniesla námietky voči zmenke podľa čl. 5 ods. 3 a ods. 6 Nariadenia. Žalobca súčasne v odvolacom konaní namietal závery Spoločného stanoviska Najvyššieho súdu SR pod č. 93/2015, na ktoré poukázal aj okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia. Vzhľadom k rozsahu, podstaty odvolacích dôvodov žalobcu primárne krajský súd uvádza, že ani jeden z nich nebol relevantný. Okresný súd prijal vecne správne závery vzhľadom aj k priebehu a postupu konania, vykonávaného dokazovania pred okresným súdom a výsledkom tohto konania bolo zamietnutie žaloby žalobcu vo zvyšnej časti s nepriznaním náhrady trov konania žalovanej.

13. Krajský súd na základe odvolacích dôvodov žalobcu nezistil, že by postupom okresného súdu došlo k takým vadám, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a to ani po skutkovej, ani po právnej stránke. Okresný súd v súlade s vyššie uvedeným zrušujúcim uznesením krajského súdu vykonal dokazovanie na nariadenom pojednávaní, na ktorom okrem iného vykonal dokazovanie oboznámením sa s exekučným spisom Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 10Er/416/2010. Ak okresný súd nariadením pojednávania vo veci zachoval tak práva žalobcu, ako aj žalovanej, nebolo možné sa relevantným spôsobom zo strany žalobcu brániť tým, že postupom vykonávaného dokazovania bolo zasiahnuté do práv žalobcu, prípadne žalovanej. Okresný súd práve z dôvodov, že je potrebné vo veci vykonať dokazovanie, nariadil pojednávanie, a tým tak žalobcovi, ako aj žalovanej, t.j. obidvom sporovým stranám vytvoril rovnaké možnosti na uplatňovanie, ako aj ochranu ich práv a oprávnených záujmov, a preto nemožno dospieť k záveru o zásahu do uplatnených práv žalobcu v zmysle Nariadenia.

14. Krajský súd vzhľadom k uplatnenému nároku žalobcu, jeho posúdeniu okresným súdom a doterajšej rozhodovacej činnosti Krajského súdu v Žiline ako súdu odvolacieho považuje za potrebné uviesť, že pokiaľ aj Krajský súd v Žiline ako súd odvolací konal a v predchádzajúcich rozhodnutiach vydaných pred 20. októbrom 2015 vychádzal primárne zo zmenkového charakteru uplatneného nároku, v kombinácii s účelom Nariadenia bez prihliadnutia ex offio na možný spotrebiteľský charakter kauzy stojacej za zmenkou, tak v danom momente tohto konania a rozhodovania bolo potrebné vychádzať z vývoja rozhodovacej praxe súdov SR v dotknutých veciach, ktorú zjednocuje prijaté Stanovisko vo veciach občiansko-právnych a obchodných č. 93 publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov SR č. 8/2015 ako Spoločné Stanovisko občiansko-právneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a obchodno-právneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 20. októbra 2015 k postupu súdov nižšieho stupňa vo veciach návrhov s uplatneným právom zo zmenky vo vzťahu k ochrane spotrebiteľa. Práve s ohľadom na princíp právnej istoty, ktorý spočíva v zabezpečení jednotného rozhodovania súdov v totožných či obdobných veciach, potom aj Krajský súd v Žiline ako súd odvolací bol povinný rešpektovať relevantnú judikatúru, ako aj prijaté zjednocujúce stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Požiadavka právnej istoty automaticky neznamená to, že sa nemôže vyvíjať judikatúra najvyššieho súdu, čo platí aj k rozhodovacej praxi odvolacieho súdu.

15. Okresný súd za dodržania ustanovení Nariadenia a cez úpravu čl. 19 Nariadenia v spojení s ustanoveniami O.s.p. v tom čase platného vo vzťahu k dokazovaniu správne postupoval, vychádzajúc i zo Spoločného stanoviska občiansko-právneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a obchodno-právneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 20. októbra 2015 k postupu súdov nižšieho stupňa vo veciach návrhov s uplatneným právom zo zmenky vo vzťahu k ochrane spotrebiteľa, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 8/2015, pod č. 93, podľa ktorého : „I. Ak navrhovateľ ako dôkaz osvedčenia uplatneného nároku doloží zmenku, platí bez ohľadu na povahu procesného nástroja, ktorý navrhovateľ použil, že: 1. pokiaľ z akýchkoľvek okolností prejednávanej veci vyplynie konajúcemu súdu súvislosť s nekalou povahou či neprípustnosťou uplatneného nároku, je tento ex offio povinný zabezpečiť prieskum nároku v intenciách možnej absolútnej neplatnosti úkonu, v ktorom má nárok základ; 2. pokiaľ súd nevzhladne žiadnu nekalosť či neprípustnosť predloženého návrhu, súd pristúpi k prieskumu uplatneného nároku v rozmedzí prípadne vznesených námietok zohľadňujúc ich rozsah a povahu, pri rešpektovaní povinnosti posúdiť prípadnú absolútnu neplatnosť úkonu, ak to z vykonaného dokazovania vyplynie. II. Ak je vystaviteľom zmenky spotrebiteľ, je možné túto skúmať až po úroveň dohody o vyplňovacom práve, aplikujúc právnu úpravu platnú a účinnú v čase, kedy bola zmenka vystavená. III. Aj v prípade, že nie sú podané kauzálne námietky vystaviteľom zmenky (bez ohľadu na to, či je spotrebiteľom), ktorý

je na strane žalovaného, je možné preskúmať a podľa okolností prípadu posúdiť nárok na uplatnený zmluvný úrok ako nárok uplatnený v rozpore s dobrými mravmi, ak výška uplatneného nároku podľa úvahy súdu takýto exces dosahuje“, keď zabezpečil prieskum nároku uplatneného žalobcom v intenciách možnej absolútnej neplatnosti úkonu, v ktorom má žalovaný nárok svoj základ, a to v situácii, ak žalobca ako dôkaz osvedčenia uplatneného nároku predložil súdu zmenku. Teda na bližšie zistenie povahy subjektov pôvodného záväzkového vzťahu ako aj z dôvodu komplexného posúdenia existencie záväzkového vzťahu ako spotrebiteľského, súd prvej inštancie v konaní zabezpečil exekučný spis súvisiaci so zmluvou, ktorá bola označená číslom zmluvy na origináli zmenky, a ktorá bola uzavretá medzi žalovanou ako dlžníkom a prvým majiteľom zmenky ako veriteľom, z ktorého okresný súd zistil spotrebiteľský charakter predmetnej zmluvy.

16. V konkrétnych podmienkach danej veci odvolací súd zvyrazňuje tie zistenia a závery okresného súdu, ktoré v súvislosti s predtým vedeným exekučným konaním voči žalovanej sp. zn. 10Er/416/2010, viedli k zamietnutiu uplatneného nároku žalobcu, ak bolo zrejmé postavenie žalovanej ako spotrebiteľa v úverovom vzťahu s predchádzajúcim majiteľom zmenky zabezpečovacej poskytnutý spotrebiteľský úver. Bolo preukázané, že zmenka sa kauzálnne týkala a mala zabezpečovať poskytnutý spotrebiteľský úver a z dokazovania dostatočne vyplynul záver okresného súdu, že malo ísť o úver bez úrokov a poplatkov, pre chýbajúce zákonné náležitosti vyžadované pri úveroch poskytovaných spotrebiteľom.

17. Vychádzajúc aj z uvedeného spoločného stanoviska, aj keď v rozhodnom období (do 31.12.2010) samotné vystavenie zmenky v spotrebiteľských vzťahoch bolo povolené, rovnako tak indosácia zmenky zabezpečovacej spotrebiteľský úver, v danej veci bolo dôvodné poskytnutie ochrany súdom prostredníctvom právnej úpravy o ochrane spotrebiteľa. V tomto smere odvolací súd zhodne so spoločným stanoviskom zdôrazňuje, že „Ani nariadenie ani OSP neobmedzuje odporcu v tom, aké námietky môže uplatniť. Ak by vzhľadom na uplatnené námietky odporcu súd dospel k záveru, že navrhovateľ vedome konal na škodu odporcu ako dlžníka z indosovanej zmenky, pretože pri nadobudnutí zmenky, na ktorej je uvedené číslo spotrebiteľskej zmluvy vedel, že sa jedná o zmenku na rad, ktorá v zásade zbavuje dlžníka možnosti uplatniť voči novému majiteľovi zmenky námietky v zmysle § 17 ZZŠ a z údaju o čísle zmluvy (tzv. hodnotová doložka, ktorá informuje o kauzálnom vzťahu vedúcemu k použitiu zmenky a okolností svojich vzťahov k remitentovi musel vedieť, že zmenka sa týka spotrebiteľského vzťahu), výkon práva navrhovateľa by tak vzhľadom na konkrétne zistené okolnosti bol v rozpore s dobrými mravmi podľa ust. § 3 OZ, ako aj so ZSÚ v znení platnom do 31.12.2010, pretože indosácia zmienok zabezpečujúcich záväzok dlžníka zo spotrebiteľskej zmluvy v posudzovaných okolnostiach predmetných prípadov bola v rozpore s ust. § 4 ods. 7 citovaného zákona v znení platnom do 31.12.2007; toto platí aj pre ust. § 4 ods. 6, 7 cit. zákona v znení platnom od 1.1.2008 do 31.12.2010“.

18. „Pokiaľ by sme dospeli k záveru, že pri vymáhaní dlžnej sumy z indosovanej zmenky súd nemá možnosť hodnotiť obsah spotrebiteľskej zmluvy a rozhodnúť o nekalosti niektorých zmluvných podmienok či zhodnotiť platnosť zmenky samotnej, išlo by o neprijateľné zníženie právnej ochrany prináležiacej spotrebiteľovi a o porušenie zásady efektivity. Rigidná aplikácia ust. § 17 ZZŠ by spôsobila spotrebiteľovi neprimerané ťažkosti pri až následnom možnom domáhaní sa ochrany svojich práv (ust. §17 obsahuje úpravu, podľa ktorej kto je žalovaný zo zmenky, nemôže robiť majiteľovi námietky, ktoré sa zakladajú na jeho vlastných vzťahoch k vystaviteľovi alebo k predošlým majiteľom, okrem ak majiteľ pri nadobúdaní zmenky konal vedome na škodu dlžníka). Prijatie výkladu smerujúceho k povinnosti spotrebiteľa bez výhrad uspokojiť veriteľa - nadobúdateľa indosovanej zmenky a až následne ho žalovať o náhradu škody, s povinnosťou v takomto konaní dokazovať, že nadobúdateľ zmenky konal vedome na škodu dlžníka, by v konečnom dôsledku viedlo k prenosu povinnosti na spotrebiteľa spôsobom, ktorý je podľa právnej úpravy ochrany spotrebiteľa neprijateľný“.

19. „Určujúcim pri hľadaní práva má byť, že v každej veci je potrebné vychádzať z individuálnych okolností každého jednotlivého prípadu, ktoré vychádzajú zo skutkových zistení všeobecných súdov. Je povinnosťou všeobecného súdu zohľadniť všetky relevantné individuálne okolnosti súdnej veci a prihliadať na ne aj cez prizmu dobrých mravov, keďže nesúlad právneho úkonu s nimi vedie k jeho neplatnosti. Povinnosť všeobecného súdu posúdiť uplatnený nárok aj z hľadiska súladu s dobrými mravmi je zvyraznená v tých prípadoch, keď ju účastník konania výslovne namieta, musí však na ňu prihliadať aj v prípadoch, kedy takýto rozpor zistí súd sám pri prieskume ex officio, keďže na absolútnu neplatnosť úkonu súd musí prihliadať ex lege. Dobré mravy pôsobia ako korektív najmä v takých situáciách, kedy sú práva a povinnosti strán právneho vzťahu v zjavnej nerovnováhe. Sociálno-

právne chápanie zmluvnej slobody sa môže uplatniť len za predpokladu približne vyváženého pomeru síl účastníkov zmluvy a len za tohto predpokladu sa môže stať prostriedkom primeraného vyrovnania záujmov, ako už bolo vyslovené niekoľkokrát aj v rozhodnutiach Ústavného súdu SR“.

20. Okresný súd vecne správne postupoval, ak v súvislosti s uplatnenou pohľadávkou zo zmenky, ktorá bola vystavená dňa 07. novembra 2008 na sumu 24.118,- Sk a 27 halierov, t.j. 800,58 Eur, pričom do jej textu bol poňatý záväzok žalovanej zaplatiť za túto zmenku pri predložení na rad zmenkového veriteľa zmenkovú sumu spolu s 0,25% denným úrokom od 23. apríla 2009, za miesto splatenia bolo určené sídlo prvotného zmenkového veriteľa, túto pohľadávku podrobil prieskumu na základe nariadeného pojednávania, ktorý prieskum bol v súlade aj s vyvíjajúcou sa rozhodovacou činnosťou všeobecných súdov, za vzatia do úvahy aj Spoločného stanoviska občiansko-právneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a obchodno-právneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 20. októbra 2015, aby sa tak zabezpečil princíp právnej istoty pri rozhodovaní v druhovo rovnakých veciach, ktorý princíp právnej istoty patrí k základným znakom právneho štátu, ktorým právnym štátom nepochybne je aj Slovenská republika, za akceptovania aj vysloveného záveru krajským súdom v zrušujúcom uznesení krajského súdu sp. zn. 13Co/55/2016 zo dňa 07. júna 2016.

21. V súvislosti s poskytnutím spotrebiteľského úveru veriteľ smel prijať od dlžníka zmenku na zabezpečenie svojho nároku, len ak išlo o zabezpečovaciu zmenku a zmenková suma v čase vyplnenia bola vo výške maximálne 30 % istiny poskytnutého spotrebiteľského úveru, keď príslušenstvo sa zo zákona rozumelo vrátane zmluvných pokút a iných nárokov veriteľa zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Hoci teda na zabezpečenie spotrebiteľského úveru mohla byť vystavená zabezpečovacia zmenka, táto mohla byť vyplnená len na zákonom stanovenú maximálnu zmenkovú sumu. V tejto súvislosti sa poukazuje aj na skutočnosť, že ustanovenie § 4 ods. 6 zákona č. 258/2001 Z.z. príslušenstvo v rámci zmenkovej sumy odvodzuje od istiny poskytnutého spotrebiteľského úveru, pričom za istinu spotrebiteľského úveru nie je možné považovať aj poplatok za poskytnutie úveru, ale len sumu samotného úveru, na základe čoho zmenková suma mohla byť maximálne o 30 % vyššia než bola suma poskytnutého úveru. Ustanovenie § 4 ods. 6 zákona č. 258/2001 Z.z. platí aj v prípade zmeny majiteľa zmenky alebo postúpenia práv zo zmenky. Za takých okolností je uplatňovanie nároku zo zmenky nadobúdateľom zmenky v rozpore so zákonom a súdnu ochranu veriteľovi nemožno poskytnúť postupom podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Zvýrazňuje odvolací súd, že obsah úverovej zmluvy bol koncipovaný tak, že narušuje rovnováhu medzi právami a povinnosťami zmluvných strán najmä v časti zabezpečovacích prostriedkov, bol koncipovaný v prospech veriteľa bez toho, že by zabezpečoval minimálne právne prostriedky na ochranu dlžníka. Obsah celej zmluvy a jej účel, ktorý sa premieta do výšky jednotlivých sankcií, poplatkov, zmluvných pokút, vrátane dohody o vyplnení blankozmenky, sa prieči dobrým mravom a je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku. Dohodu o vyplňovacom práve k zmenke nemožno považovať za podmienku individuálne dojednanú a táto vo svojom dôsledku spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach účastníkov v neprospech spotrebiteľa, čo spôsobuje neplatnosť tohto dojedania podľa ust. § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. V prípade, ak je neplatná dohoda o vyplňovacom práve zmenky, právo na vyplnenie zmenky remitentovi nevzniklo. Pokiaľ došlo veriteľom k vyplneniu zmenky, a to napriek tomu, že právo na jej vyplnenie remitentovi nevzniklo a následne remitent postúpil práva zo zmenky na tretiu osobu, veriteľ svojim postupom zásadným spôsobom zhoršil právne postavenie žalovaného ako spotrebiteľa, a preto nie je možné na základe takto vystavenej zmenky úspešne sa domáhať akýchkoľvek práv.

22. Za tohto dôkazného stavu v dotknutej prejednávanej veci nebolo možné poskytnúť nárokom žalobcu právnu ochranu v zmysle žalobného návrhu a nebolo možné sa stotožniť s argumentáciou žalobcu vychádzajúcou výhradne z doloženej zmenky, bez prihliadania na ďalšie skutkové a právne okolnosti, ktoré vyšli v konaní najavo procesne prípustným spôsobom za rešpektovania rozsahu súdnej ochrany spotrebiteľov vyžadovanej právnym poriadkom SR a EÚ, a to i v rozhodnej dobe vzniku záväzkového právneho vzťahu, z ktorého pochádzajú žalobcom uplatňované nároky v tomto súdnom konaní. Posudzované rozhodnutie okresného súdu tak z procesného ani vecno-právneho hľadiska nevybočilo z rámca daného právnou úpravou aplikovanou okresným súdom, relevantnou pre rozhodnutie v danej veci, v spojení s vyššie uvádzaným spoločným stanoviskom. Bolo preto dôvodné odvolaním napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správne rozhodnutie, v spojení aj so závislým výrokom o trovách konania v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP.

23. Pokiaľ vznášal žalobca v podanom odvolaní aj právnu argumentáciu vo vzťahu k Spoločnému stanovisku Najvyššieho súdu SR pod č. 93/2015, krajský súd uvádza, že práve princíp právnej istoty ako znak právneho štátu, ktorým nepochybne Slovenská republika je, si vzhľadom k rozdielnosti rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vyžadoval zaujať zjednocujúci postoj k právnej ochrane spotrebiteľa v takomto druhu vyvolaných súdnych sporov s uplatneným nárokom zo zabezpečovacej zmenky, a ak sa týchto právnych záverov Najvyššieho súdu SR držal v rámci rozhodnutia okresný súd a vo vyvolanom odvolacom konaní aj krajský súd, tak tento postup je zákonným postupom bez ohľadu na rozhodovaciu činnosť iných súdov, súdov iných štátov, na ktoré odkazoval žalobca v odvolaní.

24. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. Vzhľadom k výsledku tohto odvolacieho konania bolo zrejmé, že úspešnou stranou sporu bola žalovaná, ktorá sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadrila, pričom z obsahu spisu vznik trov tohto odvolacieho konania žalovanej nevyplýval, preto o nároku na náhradu trov tohto odvolacieho konania bolo rozhodnuté tak, že žalovaná nemá nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.
- Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.